

Flacăra Credinței

Revista parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna - Horw

Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale

Decembrie 2020
Anul XIII - Nr. 32

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos - Carmen Indergand Bira

Sumar:

- Pastorală la Nașterea Domnului, *Mitropolitul Iosif*
- Câteodată mă gândesc..., *Pr. Dan Moldovan*
- Dialogul unui ateu cu un creștin fizician, *Cosmin Vatră*
- Rețete și reflecții - Turta cu julfă, *Arhim. M. Daniliuc*
- Icoane pe sticlă și îngeri în imagini
- Colinde
- Cronica parohiei
- Program Liturgic

NAȘTEREA LUI HRISTOS – DARUL RAIULUI

Scrisoare Pastorală la Nașterea Domnului către tot clerul, cinul monahal
și poporul drept slăvitor din Întreaga Arhiepiscopie

*„Betleemul a deschis Edenul; veniți să vedem; aflat-am desfătarea tainică
înăuntrul peșterii; veniți să privim cele din Rai...”*
(Icosul, Canonul Nașterii Domnului)

Preacucernice Părinte,
Iubiți frați și surori întru Hristos,

Frumusețea și armonia lumii în care trăim și în care S-a născut și Dumnezeu Însuși din Fecioara Maria ne face să ne gândim astăzi mai mult la Cel care a făurit-o din nimic – pentru că și El a venit să ia parte și trupește la ea – și ne-a dăruit-o spre a trăi în ea, a ne bucura de frumusețea ei și a o stăpâni.

Să nu uităm că frumusețea și armonia pământului sunt amenințate cu distrugerea din chiar primele zile ale creației prin căderea protopărinților noștri Adam și Eva, și din ce în ce mai mult astăzi prin negrija și slăbiciuni-

le omenirii, și este nevoie de multă cumpătare și atenție din partea omului pentru a nu-i agrava starea.

La Nașterea cu trup a lui Iisus Hristos, Fiului lui Dumnezeu, ne dăm seama că nu numai pentru a ne

primi pe noi au fost făcute cele cerești și pământești, ci și pentru a-L primi pe Făcătorul Însuși în sânul celor pământești. El vine în cele pământești ca Soarele dreptății, pentru a ne ridica din întunericul căderii și al morții sufletești și trupești, dar și pentru a se bucura El Însuși, Dumnezeu fiind, de comuniunea cu omul făcut după chipul și asemănarea Sa.

Prin toți prorocii Vechiului Testament Dumnezeu ne-a vorbit despre această venire a Fiului Său, Nașterea Domnului împlinindu-se după spusesele lor (Moise, Isaia, Miheia, Psalmistul David etc.). Toți profeții s-au bucurat de înaintevăderea Celui care va mântui neamul omenesc, începând cu Moise și până la Sfântul Proroc Ioan Botezătorul, care s-a și învrednicit să Îl vadă și să Îl boteze.

Acest din urmă dintre proroci, „cel mai mare dintre cei născuți din femei” (Mt 11, 11; Lc 7, 28) tresaltă de bucurie în pântecul mamei sale când de ea se apropie Fecioara Maria, exclamând Elisabeta la imboldul fiului în pântecul ei de numai șase luni, care Îl vede deja pe Mântuitorul zămislit în pântecul Fecioarei Maria: „de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?” (Lc 1, 43). Tresăltăm și noi de bucurie exclamând astăzi și întotdeauna, văzându-L deja pe Hristos născut în iesle: de unde cinstea aceasta pentru noi cei nevred-

nici Cerului, să vedem astăzi Cerul pe pământ și pământul în Cer; de unde cinstea aceasta ca să vina la noi Însuși Mântuitorul vestit prin proroci, Cel Unul din Preasfânta Treime, Însuși Fiul Tatălui; de unde cinstea aceasta să vedem Raiul pogorându-Se la noi?

Ce L-a mânat pe Fiul către noi, către lumea pe care a creat-o? Dragostea Preasfintei Treimi, a Însuși Părintelui ceresc, a Însuși Fiului și a Însuși Sfântului Duh, aceasta L-a mânat pe Fiul să se prindă în hora vieții pământești cu omul, pentru a-i da posibilitatea omului să intre și el în hora vieții cerești, Domnul Hristos plinind toate ale iubirii Lui, până la jertfă. „Și-a construit Lui și templu sfânt și prin acela a introdus în viața noastră viețuirea cerurilor”, spune Sfântul Ioan Gură-de-Aur. Rămâne o taină pentru noi dragostea dumnezeiască nemărginită care L-a unit nouă, dar care ne-a făcut pentru veșnicie frați ai Lui cerești, pe cât a devenit și El frate al nostru pământesc.

El n-a vrut să trăiască fără noi, fără omul pe care l-a zidit, pe care însă îl lasă liber, ca la rândul lui să vrea să trăiască cu El și în El, precum El a vrut să trăiască cu omul și în om. Sufletele cele abătute, ostenite și stăpânite de neputințe El le cheamă din peștera cea plină de Cer acum în care El se naște, să le odihnească. „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și

Eu vă voi odihni; luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți avea odihnă sufletelor voastre. Că jugul meu este bun și povara Mea este ușoară” (Mt 11, 28-30). Și ce suflet rănit și suferind, care se apropie de Pruncul smerit din iesle, nu primește vindecare și mângâiere?

Lubiți frați și surori,

Viața noastră de zi cu zi în societate ne dă tot mai mult impresia că sărbătoarea Nașterii lui Hristos se petrece fără El, că Îl uităm tocmai pe Cel sărbătorit. De ziua Lui, în care ar

trebui să ne bucurăm de faptul că Tatal Ceresc ne trimite Mântuitor, să nu uităm pe Cel pe Care Îl sărbătorim, să nu profităm egoist de sărbătoarea Lui, fără El.

Niciun sărbătorit nu poate lipsi de la propria lui sărbătoare, altfel nu mai este sărbătoarea lui. Adânciți în grijile de fiecare zi, putem fi, și noi creștinii, stăpâniți de sentimentul că Hristos cere prea mult de la noi, că este incomod și greu ceea ce El ne încurajează să trăim, adică: adevărul, care este numai la El, dragostea de aproapele și de Dumnezeu, postul, rugăciunea, fapta și gândurile bune, milostenia,

iertarea, credința, nădejdea în El, bucuria de a trăi, prețuirea vieții ca dar al lui Dumnezeu și toate darurile cu care Dumnezeu ne-a înzestrat sau ne poate înzestra dacă le cerem de la El, Dăruitorul.

Toate acestea sunt darurile cu care El vine la noi, și multe altele încă, copleșindu-ne cu harul Său.

Lumina harului dumnezeiesc revărsat din plin peste noi prin Întruparea și starea în mijlocul oamenilor, iertarea în veșnicie a tot păcatul care ne stăpânește, iubirea pentru cei ce nu ne iubesc, frumusețea sufletului mai presus de orice frumusețe, comuniunea cu Dumnezeu Tatăl aici și în Veșnicie, Raiul întreg ni-l dăruiește cu Întruparea Sa.

Dintr-o parte a lumii în alta, pe toate continentele, se aprind luminile Crăciunului cu săptămâni bune înainte, și se vorbește despre „spiritul Crăciunului”, dar foarte rar auzim pronunțat explicit numele lui Hristos. Societățile în care trăim se lasă stăpânite de o formă de euforie a sărbătorilor, dar uită de Cel pe Care Îl sărbătorim, uită de Iisus.

Să încercăm din răspuț să nu luăm parte la această uitare a lui Hristos, din contra, să fie numele Lui pe buzele noastre în aceste zile, mai mult ca oricând, vorbind despre dragostea Lui pentru noi, despre frumusețea cu care El ne-a împodobit și încercăm să o

facă să crească în noi prin fapte bune, despre faptul că așteptăm cu răbdare dumnezeiască să ne întoarcem spre El, Cel ce ridică păcatul lumii.

Iubiți frați și surori în Hristos,

Anul 2020 este dedicat de către Patriarhia Româna părinților și copiilor, și în același timp omagiază și pe filantropi, cei care fac bine celor din jurul lor aflați în nevoi.

Familia creștină de astăzi, cu indispensabila legătură dintre părinți și copii pe de o parte și cea dintre soți pe de altă parte, sunt greu încercate, instalându-se între toți neputința de a comunica, în chiar era dezvoltării fără precedent a mijloacelor de comunicare.

Să încercăm cu toții, adică comunitățile noastre, preoții, părinții, tinerii și copiii, să luăm aminte la aceste aspecte legate de comunicarea dintre unii și alții, pentru a nu ajunge la rupturi iremediabile între generații, părinți și copii, la ruptura legăturii între soți, adică la divorț, care aduce multă suferință copiilor.

Cu multă smerenie Hristos S-a pogorât la noi, tocmai pentru a comunica cu omul direct, învățându-ne că a comunica cu celălalt înseamnă și jertfă de sine, renunțare la sine. El, lăsând Cerul pentru a ne aduce măsura iubirii Sale și a lucrării mântuirii Sale în viața noastră, a trăit El Însuși smerit și ascultător viața de familie

alături de Maica Sa, Fecioara Maria, și de Dreptul Iosif, care L-a crescut cu sudoarea muncii sale.

Să ne lăsăm și noi hrăniți și adăpați neîncetat, spre fapte bune, din izvorul cel nesecat al iubirii dumnezeiești care astăzi își ascunde măreția și lumina născându-Se în grajdul celor necuvântătoare, dar care a venit să ne hrănească cu Însuși Trupul și Sângele Său spre viața veșnică, dându-ne acest „... leac mântuitor al rănilor noastre, bogăție neîmpușinată, aducătoare a Împărăției Cerurilor”.

Rog pe Hristos Domnul Cel născut în Betleem să vă binecuvânteze și vă doresc tuturor ca Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou 2020 și Botezului Domnului în apele Iordanului, să le petreceți cu sănătate, în pace și cu bună sporire sufletească, căutând întotdeauna fapta cea bună din toată inima și cu toată dragostea, bine știind că „Dumnezeu nu se uită numai la fapte, ci la dragostea cu care au fost făcute”

† Mitropolitul Iosif

Câteodată mă gândesc...

Câteodată mă gândesc: pentru mine nu mai există același Crăciun din copilărie. Amintirile însă le mai păstrez, ca un vis frumos. Oh, și visele frumoase se petrec atât de repede... Îmi aduc aminte de mersul la colindat cu alți copii, la oameni pe care nu-i cunoașteam, și toți ne deschideau ușile, întâmpinând colindul nostru... nu erau atât de multe lumini pe străzi, însă fețele oamenilor erau luminate și radiau de fericire.

Câteodată mă gândesc: mie îmi merge de fapt bine. Și totuși, Dumnezeu vede sărăcia acestei lumi. Deseori, departe de El. Dacă privesc la mine: da, muncesc și câștig, am un acoperiș deasupra capului. Am o pâine caldă pe masă. Și-mi spun: mie îmi «merge bine». Pot eu însă să văd, ce se întâmplă mai departe, în peștera din Betlem? Pot să înțeleg vitregia cu care este primit Fiul lui Dumnezeu, dar și sărăcia în care se naște? Înțeleg ce înseamnă Întruparea lui Dumnezeu? Și dintr-o dată realizez cum sunt eu: sigur pe mine, «împlinit», dar și sărac în același timp. Doamne, nu te depărta de la mine și iartă-mi păcatele. Când înțeleg condițiile modeste în care ai venit în lume și iubirea Ta față de noi, mă simt dintr-o dată bogat.

Câteodată mă gândesc: ce fericiți și multumiți trăiau odată păstorii din preajma Betlemului? Însă astăzi

trăim în dușmănie, devenim unul față de altul vrăjmași. Dacă privim mai departe, în lume, vedem mânia, ură și război. Și deodată aud colindul îngerilor: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunavoire. O viață nouă începe. Se întrupează Fiul lui Dumnezeu, din iubire față de noi. Și pot să iubesc din nou, pentru că Dumnezeu mă iubește.

Câteodată mă gândesc: magii de la răsărit vin de la mare depărtare, cu cadouri pentru pruncul Iisus. Eu stau înaintea Ta Doamne, cu mâinile goale... și mă văd nevoit să mărturisesc neputințele mele. Și dintr-o dată înțeleg ce aștepti Tu de la mine Doamne: o inimă deznădăjduită, poate înfricoșată din cauza pandemiei, poate apăsată de grijile acestei vieți... Primește-o, Doamne ! Și o înnoiește cu harul Tău.

Câteodată mă gândesc: totul va fi în curând dat uitării. Și acest Crăciun, cu magia și luminile lui. Viața cotidiană, uneori crâncenă, va începe din nou: cu munca, cu grijile și sarcinile de fiecare zi. Și dintr-o dată simt: totuși, Tu Doamne, rămâi cu mine... și întunericul își pierde puterea. Doamne, aceasta mă face atât de bucuros: Îți mulțumesc! Pentru minunea întrupării Tale...

Părintele Dan Eliodor

Dialogul unui ateu cu un creștin fizician

Ep.2 - Înveșnicirea timpului

Dragii mei, cu siguranță vă aduceți aminte de dialogul dintre ateu și fizicianul creștin pe care l-am prezentat în numărul trecut al revistei. Probabil că vă întrebați ce s-a mai întâmplat cu ateu. Oare tulburarea interioară pe care i-a produs-o fizicianul l-a ajutat cu ceva? Știm că l-a pus pe gânduri, dar oare a fost suficient? Sau poate că sămânța care a fost semănată mai trebuie un pic udată. Haideți să vedem ce s-a întâmplat când cei doi s-au întâlnit după mai mult timp:

Fizicianul: Bună ziua, dragul meu. Mă bucur să te revăd după atâta timp.

Ateul: Salut. Și eu mă bucur să te revăd. Într-adevăr a trecut ceva timp de la ultimul nostru dialog. Mi-am propus de nenumărate ori să trec pe la tine sau măcar să te sun. Tot ce mi-ai spus atunci m-a rascolit, mi-a dărâmat sistemul de valori și m-a pus serios pe gânduri. În mintea mea au apărut noi întrebări pe care m-aș fi bucurat să ți le pun în speranța că poți să îmi dai niste răspunsuri. Dar... am fost extrem de ocupat... și nu am avut deloc timp. Oooff, dacă ne-ar da Dumnezeu mai mult timp să le putem face pe toate.

Fizicianul: Vezi tu dragul meu, ai pus degetul exact pe rana societății ac-

tuale. Problema timpului. Mai exact a lipsei lui. Bine ar fi să avem mai mult timp. Dar oare cât ar trebui să ne dea Bunul Dumnezeu ca să ne ajunga? De ce oare nu ne ajunge cel pe care îl avem?

Ateul: Chiar, oare de ce?

Fizicianul: Ca să găsim un răspuns îți propun să ne uităm mai întâi la ceea ce învățăm prin revelația naturală despre care ți-am vorbit data trecută. Fizica ne descoperă faptul că un sistem se află în stare de echilibru atunci când starea lui este independentă de timp, când în ecuațiile care îl caracterizează nu se află și variabila timp. Iată ce frumos aflăm că ECHILIBRUL înseamnă INDEPENDENȚA DE TIMP. Cu siguranță că și noi oamenii ne găsim echilibrul, liniștea sufletească, doar atunci când nu mai depinem de timp, când începem să devenim VEȘNICI. Părintele Dumitru Stăniloae spunea că "... eternitatea care se va instala la sfârșitul timpului va fi o concentrare a întregului timp, ..., concentrare penetrată de eternitatea divină, cu care omul a intrat în comuniunea deplină". "...Timpul e condiția relației dinamice a creaturii, care n-a ajuns încă la Dumnezeu, cu Dumnezeu cel etern. Odată ajuns deplin în El, se instalează cu timpul ei în eternitatea Lui."

Cu alte cuvinte noi oamenii ne găsim echilibrul, devenim atemporali,

veșnici, când ne unim cu Dumnezeu cel etern.

Ateul: Interesant ceea ce îmi spui. Cu cât ne apropiem de Dumnezeu cel veșnic, cu atât mai mult scăpăm de problema timpului și ne găsim echilibrul. Probabil că e valabil și invers, dacă ne depărtăm de Dumnezeu devenim mai dezechilibrați și mai avizi de timp.

Fizicianul: Într-adevăr este valabil și invers. De aceea societatea actuală, depărtată de Dumnezeu, nu mai are timp.

Ateul: Cu toate că mă fascinează ceea ce îmi spui și m-ai făcut să-mi doresc să-mi găsec echilibrul în

Dumnezeu, totuși o parte din mine și-ar dori o explicație mai științifică, ceva mai palpabil. Lumea care ne înconjoară pare a fi supusă timpului și nu se întrevede vreo licărire de veșnicie în ea. Eternitatea pare mai degrabă un concept filozofic. Îl simțim, îl înțelegem dar nu îl putem “vedea” sau măsura. Cum ar fi această veșnicie? S-ar dilata timpul atât de mult încât ar deveni infinit? Cum s-ar putea întâmpla acest lucru?

Fizicianul: Fizica și teologia ne oferă un răspuns foarte bun. Deseori, în Biblie, lumina apare ca un atribut al lui Dumnezeu, sau chiar însuși Hristos este denumit Lumina: “Nu el era

Lumina, ci să mărturisească despre Lumină. Lumina era cea adevărată, Care, venind în lume, luminează pe tot omul (Ioan 1.8-9)". Creștinii care se unesc cu Dumnezeu, devin și ei lumină, așa cum spune Sfântul Evanghelist Matei: "Voi sunteți lumina lumii (Matei 5.14)".

Lumina descrie cel mai bine relația omului cu Dumnezeu, iar întunericul, absența luminii, descrie cel mai bine iadul și starea de decădere a omului depărtat de Dumnezeu.

Acum să vedem ce lucruri minunate a pus în evidență fizica despre lumină. În primul rând s-a dovedit faptul că lumina are aceeași viteză față de orice sistem de referință. Așa cum Dumnezeu este absolut și nu poate fi relativizat față de niciun sistem de referință lumesc, tot așa și lumina are o viteză absolută față de orice lucru. Lumina va avea întotdeauna aceeași viteză față de tine, cum s-ar spune nu o poți "prinde". La fel și Dumnezeu este de necuprins. E un lucru imposibil de imaginat cu mintea, dar experimentele arată clar acest lucru. Mai mult, cu cât viteza ta va crește și se va apropia de cea a luminii, timpul se dilată iar spațiul se contractă. Acest lucru ne duce cu gândul la cât de minunată trebuie să fie urmarea Luminii, adică a lui Dumnezeu. Cu cât am crește "viteza duhovnicească" spre El, cu atât mai mult distanțele ar

dispărea și timpul s-ar dilata devenind o minunată Veșnicie.

Ateul: M-ai lăsat fără cuvinte. Acum chiar m-am luminat. Am sentimentul că sunt aici cu tine de o veșnicie. Acum trebuie să plec, dar deja nu mai simt că mă despărț de tine. Îți mulțumesc mult. Pe curând.

Fizicianul: La revedere, dragul meu!

Cosmin Vatră, *Aarau*

Turta cu julfă sau pelincuțele Domnului

În fiecare an, Crăciunul vine cu o mireasmă specifică, înfripată în biserică, pe ulițele satului, pe străzile orașelor, în supermarketuri, în prăvălii, în casele noastre, dar și în sufletele celor ce Îl așteaptă cu dragoste și dor pe Sfântul Copil dumnezeiesc. Sigur, nu mă refer la aromele bucatelor tradiționale, ci la starea de bucurie amestecată cu emoția și uimirea că Hristos a lăsat slava dumnezeiască, făcându-și din peșteră palat preafrumos, că Dragostea a părăsit Cerul găsindu-și sălaş într-o iesle.

Pe lângă bucuriile duhovnicești, românul nostru evlavios a știut să adauge praznicului bucate specifice, pentru ca agapa cu cei dragi ai familiei să

fie una specială, reflectând bogăția darurilor lui Dumnezeu făcute omului. Între aceste bucate deosebite, la loc de frunte stă o prăjitură tradițională, numită pelinçuțele Domnului sau turtă cu julfă, pe care, din păcate, o prepară tot mai puține gospodine în zilele noastre.

Ar fi interesant să aruncăm o privire în rânduiala Bisericii referitoare la modul de postire în ajun de Crăciun, ca să înțelegem necesitatea practică a acestei minunății culinare. Potrivit tipicului, în ajun de Crăciun nu se consumă fierturi cu untdelemn, ci doar fructe și legume uscate ori fierte. În aceste condiții, vă închipuiți că le venea foarte greu româncelor să se arate la fel de ospitaliere cu musafirii ori colindătorii, vestitori ai Nașterii Domnului. De aceea, cred, au inventat o prăjitură ce nu folosește nici un gram de untdelemn ori margarină. I-au pus numele Pelinçuțele Domnului din pricina asemănării cu niște scutece a acelor turte, preparate doar din făină și apă, întinse cu făcălețul foarte mult până devin subțiri ca o pânză albă, foarte fină, peste care se pune o cremă obținută din semințe de cânepă.

Vă mărturisesc că în ultimii ani am găsit tot mai greu ingredientul de bază al prăjiturii: semințele de cânepă. Gospodarii noștri, trudituri ai ogoarelor, o cultivă din ce în ce mai rar, probabil din cauza confuzi-

ei create de informația potrivit căreia cânepa aparține categoriei plantelor considerate droguri, asociată cu temutul canabis. Potrivit specialiștilor, doar cânepa indiană are asemenea proprietăți. Ea nu poate fi cultivată pe ogoarele noastre, căci are nevoie de temperaturi mai mari decât cele oferite de clima țării noastre. Așa se explică de ce oamenii legii au prins pe mulți cultivatori de cânepă indiană ce și-au amenajat sere sau alte plantații improvizate.

Așadar, legislația nu incriminează cânepa românească; ea ar putea fi cultivată, fiind o plantă industrială și medicinală cu vechi tradiții românești. Cine nu a auzit de ștergarele confecționate din cânepă ale bunicilor noastre? Sau de sforile ori de alte accesorii din gospodăria românească meșteșugite din fibrele textile ale buclușei plante? În România se cultivă și astăzi cânepa, soiul autohton neincriminat de legislație, ce-i drept, pe suprafețe extrem de mici în comparație cu cele dinainte de 1989. Ba chiar în județul Bihor există o fabrică de prelucrare a cânepii; din tulpină se obțin materiale textile foarte căutate, iar din semințe, o gamă variată de produse cosmetice ori alimente naturiste, datorită proprietăților lor medicinale și curative.

Dacă tot am vorbit de prăjitura tradițională de Crăciun, vă oferim

și rețeta noastră mănăstirească (din cantitățile următoare se pregătesc aproximativ 30 porții):

4 kg făină albă

5 kg semințe cânepă

3 kg biscuiți măcinați

1 kg miez nucă măcinată

5 sticlute cu esență de vanilie

3 kg zahăr

Din făină se prepară un aluat relativ tare, adăugându-se doar un praf de sare. Coca obținută nu se lasă la dospit căci, neavând drojdie, se poate coace îndată. Pentru ca turțițele să fie aproape simetrice, aluatul se împarte în părți aproximativ egale, cam de dimensiunea unui măr obișnuit. După ce se întinde foarte bine cu făcălețul și se presară făină, în așa fel încât să

pară ca o foiță subțire, turta se coace pe plita încinsă bine, apoi se pune la uscat. Este de preferat ca turtele să fie coapte cel puțin cu 2-3 zile înainte de prepararea prăjiturii.

Sămânța de cânepă se pune la uscat pe sobă, cum făcea bunica, apoi se macină. Bătrânii o băteau în piuă. Astăzi, nemaivând așa ceva, ne vom servi de râșnița de piper ori cafea. Într-un vas mare se pune cânepa măcinată, apoi se adaugă cam 5 litri apă caldă. Cu o lingură de lemn se amestecă bine, până când apa adăugată devine de un alb gălbui. Lichidul obținut, numit în unele locuri lapte de găină, se strecoară prin tifon într-o cratiță mai largă. Se adaugă din nou aceeași cantitate de apă caldă peste cânepă, repetân-

du-se acțiunea. Cratița cu cei 10 litri de lichid se pune să fiarbă la foc nu foarte iute. Când conținutul începe să clocotească, deasupra se ridică un fel de cremă, asemănătoare cu urda când se fierbe zerul la stână. Acea cremă se ia ușor cu paleta, se pune într-un vas, lăsându-se la răcit. Separat se pun la foc aprox. 6 litri apă în care se adaugă un kilogram de zahăr, lăsându-se să fiarbă pentru obținerea siropului în care vor fi însiroplate turtele.

În acest timp, peste crema de cânepă răcită în prealabil, se adaugă biscuiții măcinați, nuca mărunțită, esența de vanilie și zahăr după gust, apoi se amestecă, până se formează o pastă fluidă.

Turtele uscate se trec prin siropul fierbinte, așezându-se apoi pe un platu sau altă formă; peste ele se așterne un strat subțirel de cremă, repetându-se acțiunea până la obținerea unui foietaj suficient de înalt ca să poată fi apoi tăiat. Deasupra ultimei foi se presară fulgi de cocos ori nucă măcinată, pentru aspect. Sfârșindu-se toate, platoul sau forma cu prăjitura se va așeza la un loc răcoros, dar nu foarte rece. După ce turta cu julfă s-a răcit, se ține la frigider. La momentul servirii, se taie pătrățele de aproximativ 5 centimetri.

Arhim. Mihail Daniliuc
www.doxologia.ro

*** Colinde ***

Ce-ați văzut păstori...

Ce-ați văzut păstori
Sculați până-n zori
Am văzut pe Nou Născutul
Prunc Iisus din cer venitul
Fiu dumnezeiesc, fiu dumnezeiesc.
- Ce palat era unde Domnul sta?
- Peșteră straină, rece,
Peșteră de dobitoace
Palatul era, palatul era.
- Ce-avea de-așternut,
Micul Nou Născut?
- Ieslea îi era culcușul
Fân și paie așternutul
Micului Iisus, Micului Iisus.
- Cine sta cu El
- Domnul mititel?
- Sta Maria, Maica Sfântă
Sta Iosif cu fața-i blândă,
Sta și se-nchina, sta și se-nchina.
- Cine Îi cânta, cine-L preamarea?
- Îngerii din cer veniră,
Vesele cântări doiniră,
Micului Stăpân, Micului Stăpân.

La Vifleem colo-n jos

La Vifleem colo-n jos
Cerul arde luminos
Preacurata,
Naște astăzi pe Hristos.
Naște-n ieslea boilor
Pe-mpăratul tuturor
Preacurata,
Stă și plânge-ncetișor.

N-are scutec de-nfășat
 Nici hăinuțe de-mbrăcat
 Preacurata,
 Pentru pruncul de-mpărat.
 Nu mai plânge Maica Mea,
 Scutecele noi ți-om da
 Preacurata,
 Pruncul Sfânt de-i înfășa...

Icoane pe sticlă și îngeri în imagini

În perioada 7-22 noiembrie 2020, pictorița Carmen Indergand-Bira a organizat o expoziție de icoane în Luccerna, la Rothenburgerhaus.

Expoziția s-a numit "Icoane pe sticlă și îngeri în imagini". Vizitatorii expoziției au putut admira și chiar

cumpăra o parte din lucrările pictoriței. Succesul expoziției a demonstrat că dragostea de cultură se poate manifesta cu respectarea tuturor măsurilor de siguranță cerute de autorități. Vernisajul digital a avut loc pe 7 noiembrie, în prezența istoricului de artă Markus Britschgi, care a făcut o scurtă incursiune în istoria picturii pe sticlă în general, continuând cu aspecte legate de apariția unei adevărate tradiții în ceea ce privește pictura de icoane pe sticlă în România.

Deși programatul dialog cu părințele Ruedi Beck de la Hofkirche nu a mai avut loc, pentru a nu exista probleme legate de numărul de persoane ce ar fi putut prezente la discuție, cei interesați au putut vizita pe rând

expoziția, manifestându-și admirația față de lucrările prezentate.

a consemnat,
Ana Maria Chitu, *Lucerna*

Cronica parohiei

Taina Sfântului Botez s-a oficiat pe data de 17 octombrie pentru Diana-Elena, fiica Andreei-Simona Anghel și a lui Bogdan Prisacari din Zürich, având ca nași pe Ștefan și pe Claudia Candea din Zug.

Taina Sfântului Botez s-a oficiat pe data de 14 noiembrie pentru pruncul Mihai-Constantin, fiul Danei și al lui Radu Pleșa, avându-i ca nași pe Ana-Maria și Dragos Chițu.

Taina Sfântului Botez s-a oficiat pe data de 15 noiembrie pentru prunca Selena-Diana, fiica Elenei și a lui Claude Staltner, având ca nașa pe Mihaela Pffiffner.

Luna Ianuarie

Binecuvântarea caselor cu Agheazma Mare și prin rugăciunea Sfeștaniei se va face pe parcursul lunii ianuarie 2020.

Vă rugăm să luați legătura cu părintele Dan Eliodor, pentru a discuta detaliile.

Program Liturgic de Crăciun și în Noul An

Joi, 24 Decembrie

19:00 - Vecernia Nașterii Domnului,
Taina Spovedaniei

Vineri 25 Decembrie Nașterea Domnului

09:30 - Utrenia
10:20 - Sfânta Liturghie a Nașterii
Domnului

Sâmbătă, 26 Decembrie Soborul Maicii Domnului

09:45 - Utrenia
10:00 - Sfânta Liturghie
19:30 - Vecernia, Taina Spovedaniei

Duminică, 27 Decembrie Sfântul Arhidiacon Stefan

09:30 - Utrenia
10:30 - Sfânta Liturghie, TE DEUM

Sâmbătă, 9 Ianuarie

19:30 - Vecernia, Taina Spovedaniei

Duminică, 10 Ianuarie,

09:45 - Utrenia
10:30 - Sfânta Liturghie,
(Agheazma Mare)

Parohia ortodoxă „Nașterea Maicii Domnului”

Pr. Dan Moldovan
Tel.: 076 332 82 79

Adresa poștală:
Postfach 14219, 6000 Luzern 14

Locul de rugăciune:
Capela „Steinmattli”
Bodenmattstrasse 2, 6048 Horw, Luzern
(intersecția Bodenmattstrasse cu Grisigenstrasse)
Coordonate GPS: 47.014260 N, 8.301935 E

Programul slujbelor:

Sâmbăta
19:30 - Vecernia

Duminica
09:30 - Utrenia
10:15 - Sfânta Liturghie

Programul actualizat al slujbelor pentru sărbătorile din timpul săptămânii
este anunțat la biserică și pe site-ul parohiei:

www.biserica-luzern.ch

<https://www.facebook.com/bisericaortodoxalucerna/>

Așteptăm impresiile dumneavoastră și materialele pe care le doriți publicate în revistă
prin e-mail: biserica.luzern@gmail.com

Dorim să mulțumim pe această cale tuturor celor care sprijină în mod constant Biserica și în mod special parohia noastră. Ajutorul benevol și susținerea dumneavoastră voluntară sunt o contribuție enormă pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea rugăciunilor comunitare care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă. Este păcat să ne privim atât pe noi înșine cât și pe copiii noștri de un drept elementar: acela de a cunoaște și trăi autentic credința și spiritualitatea propriului neam. Să binecuvinteze Dumnezeu toată jertfa făcută cu dragoste!

Ajutorul dumneavoastră pentru susținerea parohiei:

Rum. Orth. Kirchgemeinde
Zentralschweiz
Postfach 14219
6000 Luzern 14

IBAN: CH51 0077 8010 0658 2950 4